ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ.1 — ΤΕΤΡΑΣΕΛΙΔΟΣ — ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ 80ον ΑΡ. 2596

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΤΕΦ. Ι. ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Στοά Πεσμαζόγλου. Τηλέφωνα : 22711—22712

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Έτησία	Δρ. 380	Έτησία	Δολλ. 10
Έξάμηνος	» 200	Άμερικῆς	Δολλ. 15
Τρίμηνος	» 100	Γερμανίας	Μ. 50

Η ΠΡΩΪΑ

ΣΤΡΑΩΡΟΥ

Αν. ημ. ώρα 6 λ. 24.—Δυσ. 6 λ. 40
Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

Ο ΚΑΙΡΟΣ
Θερμ. μεγ. 12.4, ἐλαχ. 1.6. Ὑγρ. μετρία. Ἄνεμοι: μέτριοι. Θάλασσα : Κρητικὸν ἕως τεταραγμένη.
ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ : 759.7.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Ἀπὸ τῆς ἐπιούσης σχεδὸν τῆς καταπαύσεως τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας Ἀγῶνος τοῦ 1821, ἡ πολυπαθὴς αὐτὴ χώρα, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸν ἀγῶνα ἐκεῖνον ἀνέκυψεν ἐλευθέρα μὲν ἀπὸ τὴν Ὀθωμανικὴν δεσποτείαν, ἀλλὰ καθημαγμένη, δηωμένη, δεκατισμένη ὡς πρὸς τὸν πληθυσμόν, ἐνδεὴς καὶ τῶν πάντων στερουμένη, γεμάτη ὅμως ἀπὸ αὐτοπεποίθησιν, ἀπὸ τὴν βεβαιότητα μιᾶς ἐθνικῆς ὁλοκληρώσεως, ἐθέσπισε τὴν 25ην Μαρτίου ὡς τὴν ἐθνικήν της ἑορτήν. Ὄχι διότι ἡ εὐλογία τοῦ Ἀγῶνος ἀπὸ τὸν Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸν εἰς τὴν μονὴν τῆς Ἁγίας Λαύρας ὑπῆρξεν ἡ πραγματικὴ ἔναρξις τῆς μακροτάτης πάλης διὰ τὴν ἐλευθερίαν, ἀφοῦ εἶχον προηγηθῆ πέραν τοῦ Ἴστρου τὰ ὁλοκαυτώματα τοῦ Γεωργάκη Ὀλυμπίου καὶ τῶν Ἱερολοχιτῶν, ἀλλὰ διότι ὁ Εὐαγγελισμός, μὲ τὸν ὁποῖον συνεδυάσθη στενώτατα ἡ ἡμέρα τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας, ἦτο ἕνα σύμβολον ποὺ ὡμίλει βαθέως εἰς τοῦ ἔθνους αὐτοῦ τὴν ψυχήν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συνεδέθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ ἰδέα τῆς Πατρίδος μὲ τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ. Ἡ Χριστιανωσύνη, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ὑπῆρξε, κατὰ τοὺς μακροὺς καὶ πικροὺς καὶ σκοτεινοὺς χρόνους τῆς δουλείας τὸ καταφύγιον τῶν χειμαζομένων, τῶν δούλων ἡ ἐλπὶς ἡ ἀκοίμητος, τοῦ Γένους ἡ προστάτις, ἡ θεματοφύλαξ τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως, ἡ ἐμψυχοῦσα τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Οἱ ἱεράρχαι της, οἱ κληρικοί της ὑπῆρξαν οἱ διδάσκαλοί του κατὰ τὰς ζοφερὰς ἐκείνας ἐποχάς· τὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία τὰ μόνα βιβλία ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐμάνθανον τὴν γλῶσσάν των αἱ γενεαὶ αἱ μετὰ τὴν ἅλωσιν. Καὶ ὅταν ἡ μοιραία, ἡ μεγάλη ὥρα ἐσήμανεν, πρῶτον ὑπέρτιμον σφάγιον εἰς τῆς νέας Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας τὸν βωμὸν προσεφέρθη τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας ἡ σεπτὴ κεφαλὴ—ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄.

Ἐπὶ μακρὰς δεκαετηρίδας, ἡ μικρὰ Ἑλληνικὴ Πολιτεία ποὺ εἶχε δημιουργηθῆ ἀπὸ τὴν μικρόκαρδον διπλωματίαν τῶν τότε ἰσχυρῶν τῆς γῆς, ἐτέλει τὴν ἐθνικήν της ἑορτὴν μὲ ἀσθένους πάντοτε τὰς ἐλπίδας καὶ τὰ ὄνειρά της. Ὀπίσω ἀπὸ τὸν στόμφον τῶν ρητόρων καὶ κάτω ἀπὸ τὰς ἀφελεῖς κἄποτε πατριωτικὰς μεγαληγορίας, τὰς ὁποίας ἐμυκτήριζον ἰσχυροὶ θετικόφρονες ξένοι, ἐπάλλετο ἡ ἀδάμαστος ἐκείνη πίστις, ἡ ὁποία «ὄρη κινεῖ», ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν καὶ ἀδιαπτώτως τὸ μυστικὸν τῆς ἐθνικῆς ζωτικότητος, ἡ ἀκατάβλητος δύναμις τοῦ πολυπαθοῦς ἀλλὰ καὶ ἀδαμάστου ἀπὸ δυστυχίας καὶ ἐναντιότητας λαοῦ αὐτοῦ. Καὶ ἔφθασε κἄποτε ἐποχή—πρὸ εἰκοσαετίας — ὁπότε τὰ ὄνειρα τοῦ Ἔθνους ἤγγισαν τὴν πραγματικότητα, ὁπότε ἡ πίστις τῶν Ἑλλήνων ἐδικαιοῦτο, ὁπότε ἐπιστεύθη ὅτι θὰ ἐπραγματοῦτο ἡ ὁλοκλήρωσις τῶν ἐθνικῶν τάσεων καὶ πόθων, ποὺ ἐζωογόνουν καὶ συνετήρουν τὸ Γένος εἰς τὰς χειροτέρας, τὰς μᾶλλον ἀντιξόους περιστάσεις του. Καὶ ἐπηκολούθησαν ἔπειτα δοκιμασίαι καὶ περιπέτειαι καὶ ἐθνικαὶ ἀγαλλιάσεις καὶ καταστροφαὶ εἰς μίαν γοργὴν ἀλληλουχίαν, ἕως ὅτου ἡ Ἑλλὰς εὑρέθη μίαν ἡμέραν καθημαγμένη καὶ πάλιν, πάλιν κατεστραμμένη, πάλιν ἀσπαίρουσα ὑπὸ μίαν καταστροφήν, πάλιν συγκλονιζομένη ἐσωτερικῶς.

Ἦτο φυσικὸν κατὰ τὰ βαρέα αὐτὰ μεταπολεμικὰ ἔτη τῶν παντοίων ἀπογοητεύσεων νὰ ἀτονήσῃ ἡ πίστις, νὰ κλονισθῇ ἡ ἐθνικὴ αὐτοπεποίθησις, νὰ μὴ ὁμιλοῦν πλέον ὅπως πρὶν παλαιότερα ἐθνικὰ ἰδανικά, νὰ χλιανθῇ ἡ θερμότης τοῦ παλαιοτέρου θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, νὰ χαλαρωθῇ ἡ συνεκτικὴ τοῦ ἔθνους παλαιὰ παράδοσις. Ἡ στυγνὴ ἀνάγκη τῆς βιοπάλης μέσα εἰς τὰς δυσχερείας, τὰς ἀποτόκους μιᾶς παγκοσμίου κρίσεως ἦτο φυσικὸν νὰ πιέσῃ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τῶν πολιτῶν. Ἀλλὰ παραδόσεις ποὺ ὑπῆρξαν τὸ ζώπυρον τοῦ ἔθνους ἐπὶ αἰῶνας δὲν θνήσκουν. Ἰδεώδη ποὺ ἐστήριξαν τὴν πίστιν γενεῶν καὶ γενεῶν δὲν ἐξαφανίζονται, ὅσον καὶ ἂν ἀμαυροῦνται προσκαίρως ἀπὸ τὰς ἐναντιότητας καὶ τὰς δυστυχίας. Καὶ ἡ σημερινὴ ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας εὑρίσκει τὴν Ἑλλάδα εἰς ἕνα νέον ἀναπαλμὸν πίστεως καὶ ἀγαζογονήσεως τῶν ἰδεωδῶν μὲ τὰ ὁποῖα ἐγεννήθη καὶ ἔζησε καὶ ἐπάλαισε καὶ συνετηρήθη εἰς χαρὰς καὶ ὀδύνας, εἰς εὐτυχίας καὶ συμφοράς. Ἡ ἐθνικὴ ἑορτὴ εὑρίσκει σήμερον τὴν Ἑλλάδα στρεφομένην καὶ πάλιν πρὸς τὰς παραδόσεις της μὲ νέαν πίστιν, μὲ νέαν θερμότητα.

Ἐὰν τὴν πίστιν αὐτὴν, αὐτὴν τὴν θερμότητα τὴν ἐκδηλοῖ σήμερον πρὸ πάντων ἡ Ἑλληνικὴ νεότης, εἶνε ἡ νεολαία αὐτὴ ὁ πιστὸς ἑρμηνευτὴς μιᾶς πανελληνίου τάσεως, ἑνὸς γενικοῦ ἐθνικοῦ αἰσθήματος, ποὺ ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸ αἴσθημα τοῦ ἐπανευρίσκοντος τὸν γνώριμον ἀνώτερον ἑαυτόν του.

Ἡ «Πρωΐα»

θεωρεῖ ἑαυτὴν εὐτυχῆ διότι ἐξησφάλισε, κατόπιν συμφωνίας μὲ τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν, τὴν δημοσίευσιν ὁλοκλήρων καὶ αὐτουσίων τῶν ἐπισήμων πρακτικῶν τῶν δύο κατ' ἔτος πανηγυρικῶν αὐτῆς συνεδριάσεων, τῆς 25 Μαρτίου καὶ τῆς 25 Δεκεμβρίου, μεθ' ὅλων τῶν σχετικῶν κειμένων. Οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Πρωΐας» θὰ ἔχουν οὕτως, εἰς τὸ αὐριανὸν φύλλον, τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀναγνώσουν ὁλόκληρα τὰ Ἀκαδημαϊκὰ πρακτικὰ τῆς σημερινῆς πανηγυρικῆς συνεδριάσεως, τὰ ὁποῖα μόνον ἐν περιλήψει θὰ δοθοῦν εἰς τὰς ἄλλας ἐφημερίδας.

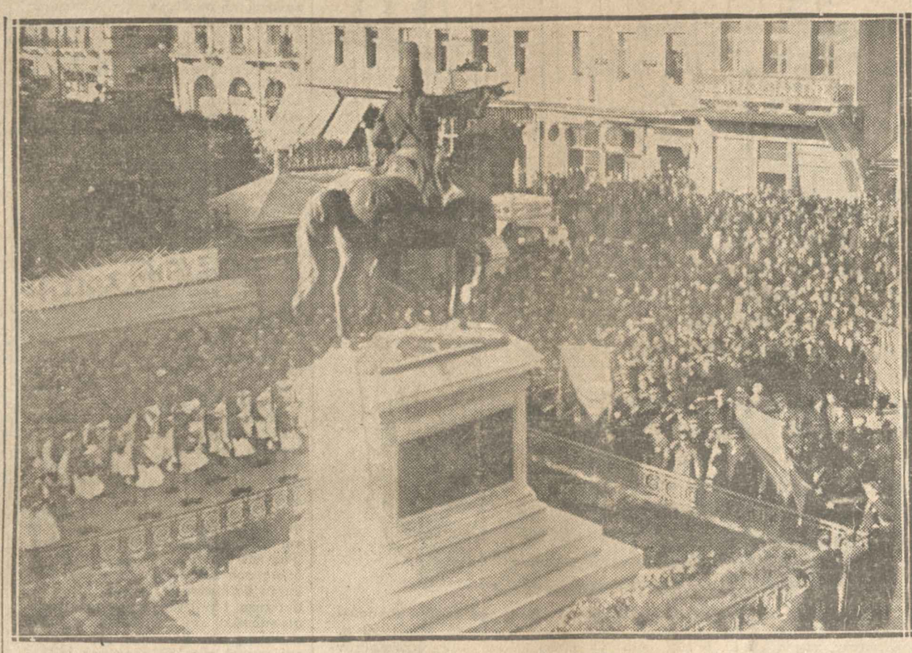

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΘΕΣΙΝΗΝ ΕΝΑΡΞΙΝ ΤΟΥ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ : Ἀριστερά : Ἡ συγκέντρωσις τοῦ λαοῦ κατὰ τὴν στέψιν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη. Δεξιά : Ἡ τελετὴ τῆς στέψεως ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Παμφοιτητικοῦ Συλλόγου τῶν πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου ἀνδριάντων τοῦ Καποδιστρίου, τοῦ Κοραῆ, τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου Ε΄ καὶ τοῦ Ρήγα Φερραίου.

Ἡ κωμῳδία τῆς ζωῆς

Αἱ χειραφίαι

Ἰδοὺ καὶ μία ἐνέργεια τῶν Φασιστῶν, ἡ ὁποία δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ ἐπικροτηθῇ ἀπὸ κάθε λογικὸν καὶ φρόνιμον ἄνθρωπον: Ἡ κατάργησις τῆς χειραφίας. Κατὰ προχθεσινὸν τηλεγράφημα ἐκ Ρώμης, ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Φασιστικοῦ Κόμματος ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς ἐγκύκλιον, διὰ τῆς ὁποίας ἡ συνήθεια τῆς χειραψίας καταργεῖται ἐπισήμως εἰς τὴν Φασιστικὴν Ἰταλίαν, ἐπιβαλλομένου πλέον γενικῶς τοῦ ρωμαϊκοῦ χαιρετισμοῦ διὰ τῆς ἀνυψώσεως τῆς δεξιᾶς χειρός, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε καὶ ἔχει ἐπικρατήσει πρὸ πολλοῦ, γενόμενος προθύμως ἀποδεκτὸς ἀπὸ τὸ πολὺ κοινόν. Ὡς λόγος τῆς καταργήσεως ταύτης ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐκδοθεῖσαν ἐγκύκλιον τὸ ὅτι ἡ χειραψία δὲν εἶνε μόνον ἀνταισθητική, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀνθυγιεινή, προκαλοῦσα, πλὴν τῶν ἄλλων κακῶν, καὶ ἀπώλειαν χρόνου μεταξὺ τῶν χαιρετωμένων. Δὲν γνωρίζω, ἐὰν ὑπὸ αἰσθητικὴν ἔποψιν εἶνε χειροτέρα ἡ χειραψία ἀπὸ τὴν φασιστικὴν ἀνύψωσιν τῆς χειρός, ἡ ὁποία κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ πιστεύῃ, ὅτι ὁ χαιρετῶν πρόκειται νὰ τοῦ καταφέρῃ καμμίαν κατραπακιάν. Οἱ ἄλλοι ὅμως δύο λόγοι διὰ τὸ ληφθὲν ὑπὸ τῶν Φασιστῶν μέτρον εἶνε καθ' ὁλοκληρίαν βάσιμοι. Τὸ ἀνθυγιεινὸν τῆς χειραψίας τὸ ἔχει διακηρύξει ἤδη κατ' ἐπανάληψιν ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη, βεβαιώσασα, ὅτι πλεῖστα νοσήματα μεταδίδονται δι' αὐτῆς τῆς ὀλεθρίας ἐπαφῆς τῶν χειρῶν, χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ αἰσθημα τῆς ἀηδίας, τὸ ὁποῖον προκαλεῖται ὁσάκις συμβῇ τὸ χέρι, τὸ ὁποῖον πιάνομεν νὰ εἶνε ἱδρωμένον, ἢ νὰ ἔχῃ πρὸ ὀλίγων λεπτῶν ἐπιχειρήσει ἀνασκαφὰς εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ρινός. Ἐπίσης καὶ ἡ ἀπώλεια τοῦ χρόνου δὲν εἶνε ἀσήμαντος. Περνᾷ ἕνας γνωστός σας ἀπὸ τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον. Ἐὰν σᾶς χαιρετήσῃ ἁπλῶς μὲ τὸ βγάλσιμο τοῦ καπέλλου, ἢ μὲ τὴν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, ἢ καὶ μὲ τὴν λέξιν «χαίρετε», εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα παίρνει τέλος αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις. Ἀλλ' ὁ γνωστός σας ἔχει τὴν συνήθειαν τῆς χειραψίας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ συμβοῦν τὰ ἀκόλουθα : Ὁ κύριος αὐτὸς, ἅμα σᾶς ἰδῇ, θὰ ἀφήσῃ τὸ πεζοδρόμιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαδίζει, θὰ διέλθῃ τὸ κατάστρωμα τῆς ὁδοῦ, θὰ σᾶς πλησιάσῃ καὶ, τείνων τὸ χέρι του, θὰ ἁρπάσῃ τὸ ἰδικόν σας, τὸ ὁποῖον εἶσθε ὑποχρεωμένος νὰ τοῦ δώσετε :

—Καλὴ μέρα, φίλτατε! Τί γίνεσαι λοιπόν, βρὲ ἀδελφέ; Ἔχω τόσον καιρὸν νὰ σὲ ἰδῶ. Πῶς εἶνε ἡ κυρία, τὰ παιδιά, ἡ μαμά, τὰ πεθερικά σου; Ὅλοι καλά, ἐ; Χαίρω πολύ.

Κατὰ τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον προφέρονται οἱ λόγοι αὐτοί, τὸ χέρι κρατεῖται δυνατά, σφίγγεται, ἡ χαϊδεύεται ἢ καὶ τραντάζεται, ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ χαιρετῶντος. Δὲν εἶνε σπανία δὲ καὶ ἡ περίπτωσις τῆς ἐξαρθρώσεως. Πάντως ἡ ἀπώλεια τοῦ χρόνου εἶνε ἀναπότρεπτος. Δέκα τοιοῦτους γνωστοὺς, ἐὰν συναντήσῃ κανεὶς τὴν ὥραν ποὺ πηγαίνει εἰς τὸ γραφεῖόν του. ἀντίο ὑπηρεσία! Ἀλλ' ἡ συνήθεια τῆς χειραψίας ἀποβαίνει ἀληθινὸν μαρτύριον εἰς μερικὰς ἄλλας περιπτώσεις, τὰς ὁποίας παραδόξως δὲν μνημονεύει ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Φασιστικοῦ Κόμματος. Εἶνε αἱ περιπτώσεις τῶν συγχαρητηρίων διὰ κάποιο εὐχάριστον γεγονός, ἢ τῶν συλλυπητηρίων διὰ κάποιαν ἀπώλειαν. Ἐκλέγεσθε βουλευτής, γίνεσθε ὑπουργός, κάμνετε μίαν ἐπιτυχῆ διάλεξιν, θριαμβεύετε εἰς τὸν ρόλον ἑνὸς θεατρικοῦ ἔργου, παντρεύεσθε, παίρνει φωτιὰ τὸ σπίτι σας, ἐπιστρέφει ἡ πεθερά σας ἀπὸ τὰ λουτρὰ τελείως ὑγιής, δι' ὅλα αὐτὰ τὰ εὐτυχήματα καὶ τὰ δυτυχήματα, εἰσθε ὑποχρεωμένος νὰ δεχθῆτε καὶ τὰς σχετικὰς χειραψίας τῶν φίλων:

—Δὲν πηγαίνουμε τώρα; Τελείωσε ἡ παράστασις.

—Μὰ, καῦμένε, πῶς νὰ φύγουμε; Πρέπει νὰ ἰδοῦμε καὶ τὸν συγγραφέα νὰ τοῦ σφίξουμε τὸ χέρι.

—Ἔχεις δίκαιο. Τὸ ξέχασα.

Θὰ τοῦ σφίξουν τὸ χέρι λοιπὸν τοῦ νέου βουλευτοῦ, τοῦ ὑπουργοῦ, τοῦ κομφερανσιὲ, τοῦ ἡθοποιοῦ, τοῦ δραματογράφου, τοῦ γαυβροῦ, τοῦ ὑποστάντος τὴν πυρκαϊάν, τοῦ ὑποδεχθέντος τὴν πενθερὰν, ἐπανελθοῦσαν ἐκ τῶν λουτρῶν. Καὶ τὸ σφίξιμον θὰ εἶνε ἀνάλογον πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ περιστατικοῦ. Νὰ ἐλέγχῃ κανεὶς βουλευτὴς μὲ πολὺ μεγάλην πλειονοψηφίαν, σημαίνει νὰ μεταβῇ, μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν, εἰς ὀρθοπεδικὴν κλινικὴν καὶ νὰ βάλῃ τὸ δεξὶ του χέρι εἰς τὸν γύψον πρὸς ἐπαναφορὰν εἰς τὴν πρὸ τῆς ἐκλογῆς θέσιν του!

Δὲν ἠξεύρω ποῖος ἐπενόησε πρῶτος τὸν διὰ χειραψίας χαιρετισμὸν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Τινὲς βεβαιώνουν, ὅτι οἱ πρωτογενεῖς προπάτορές μας, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο εἰς ἀγρίαν καταστασιν, καθιέρωσαν τὴν χειραψίαν κατὰ τὰς συναντήσεις των, ὡς τρόπον χαιρετισμοῦ, διότι δι' αὐτῆς ἔπιναν τὸ χέρι ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, καθιστῶντες αὐτὸ ἀνίσχυρον νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ τὸ ἅρπαγμα ἀπὸ τὸν λαιμὸν τῶν συναντωμένων, οἵτινες, ὡς γνωστὸν, τόσον φιλικὰς διαθέσεις εἶχον μεταξύ των. Ἡ ἐξήγησις δὲν εἶνε ἀπίθανος. Τοιουτοτρόπως ἡ χειραψία, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀπὸ μέτρον προφυλακτικὸν, μετεβλήθη εἰς χαιρετισμὸν, ἀποδεικνύοντα τὴν λίαν μεμακρυσμένην καταγωγήν μας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑξημερωθέντα ἤθη μας, χάρις εἰς τὰ ὁποῖα δὲν τρῶμε μὲν πλέον ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, τὸν ξεχεριάζουμε ὅμως.

Ο ΑΠΟΜΑΧΟΣ

Μικροὶ ἱστορικοὶ ἔρανοι

Δοξασμένη μέρα

Τοῦ κ. Γιάννη Βλαχογιάννη

Ἂν ἄργησε πολὺ τὸ κράτος νὰ καθιερώσῃ τὴν 25 τοῦ Μάρτη ὡς Ἐθνικὴ γιορτή, ἀνεπίσημα ὅμως καὶ ἡ Ἐκκλησία, καὶ ἡ κοινωνία, καὶ ἡ πολιτεία καμμιὰ φορὰ δὲν τὴ λησμονοῦσε. Κάθε χρόνο, ἀνήμερα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, γινόντανε μνημόσυνα στὶς ἐκκλησιές. Ἂν ὅμως αὐτὰ τὰ μνημόσυνα ἤτανε γενικὰ σ' ὅλο τὸ κράτος, δὲν τὸ ξέρουμε. Μιὰ μοναχὴ μαρτυρία γραφτή, ποῦ τὴν ἀπαντᾶμε κατὰ τὰ 1827, δὲ φθάνει γιὰ μᾶς φωτιὰ γιὰ τὸ ζήτημα. Ἀνήμερα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ δὲ συνεδρίασε ἡ Συνέλευση τῆς Τροιζηνίας «διότι ἦτον ἐπέτειος τῆς Ἐπαναστάσεως» (Σπηλιάδης). Κι' ἀφοῦ δὲ συνεδρίασε ἡ Συνέλευση, ἴσως ἔγινε καὶ κανένα ἐπίσημο μνημόσυνο στὸ Δαμαλᾶ, τόπο τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνέλευσης. Ἄλλο κανένα σημάδι πανηγυρισμοῦ τῆς Ἐθνικῆς γιορτῆς δὲ βρίσκουμε κατὰ τὴν Ἐπανάσταση. Οἱ «Συνταγματικοὶ» τῶν Μεγάρων νικήσανε τοὺς «Κυβερνητικοὺς» στὸν Ἰσθμό, 25 τοῦ Μάρτη 1832, καὶ χαιρόντανε ποῦ τὴν ἴδια μέρα εἶχε ὑψωθῆ ἡ σημαία τῆς Ἐπανάστασης. Κατὰ τὸν ἴδιον αὐτὸ χρόνο, 1832, σύσταινε πρὸς τοὺς Ἕλληνες ὁ περίφημος καθηγητὴς Θείρσιος νὰ καθιερώσουν Ἐθνικὲς γιορτὲς στὴ μνήμη τοῦ Ἀγῶνα τοῦ 1821. Μὲ τὴν ἐγκατάσταση τῆς πρώτης βασιλείας, κοινωνία καὶ πολιτεία καταλαβαίνανε πῶς ἦταν πειὰ καιρὸς νὰ γίνῃ ἡ καθιέρωση τῆς 25 τοῦ Μάρτη ὡς Ἐθνικῆς γιορτῆς. Ὁ Π. Σοῦτσος, 1835, δημοσίευε τὸν ὕμνο του «Ἡ 25 Μαρτίου, ἢ τὰ γενέθλια τῆς Ἑλλάδος», καὶ ἄρχισε μ' αὐτὸν τὸν στίχο:

Ἔχομεν εἴκοσι πέντε τοῦ Μαρ[τίου, ἂν δὲν σφάλλω...

Αὐτὸ τὸ «ἂν δὲν σφάλλω» τοῦ ποιητῆ δείχνει, ἴσως, κάποιο παράπονο ποῦ ἡ δοξασμένη μέρα δὲν εἶχε ἀκόμα τὸ ἐπίσημο χρονιάτικο μνημόσυνό της. Ὅπως κι' ἂν εἶνε, ὁ φαναριώτης ποιητὴς φαίνεται νὰ ἀναγνωρίζῃ τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὡς ἡμέρα ἱστορική. Καὶ ὁ περισσότερος κόσμος συμφωνοῦσε μ' αὐτὴ τὴ γνώμη, ὄχι γιατὶ ἀνήμερα εἶχε ὑψωθῆ ἡ σημαία στὴν Ἁγια Λαύρα τῶν Καλαβρύτων (ὡς τὰ 1835 λόγος κανένας δὲ γινότανε γι' αὐτό), ἀλλὰ γιατὶ καὶ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας τὸ πρόσταγμα τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὥριζε ὡς ἀρχὴ τοῦ Ἀγῶνα, καὶ ὁ πόθος τοῦ λαοῦ, ποῦ ἑτοιμαζότανε νὰ κατα[πιασθῇ τὸ μεγάλο ἔργο, στὴν ἴδια μέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἔπεφτε, καὶ σ' αὐτὴ συμφωνοῦσαν ὅλοι.

Μόλις φάνηκε κάποια κίνηση στὴν πρωτεύουσα, μέσα σὲ περιορισμένον ἐπίσημο κύκλο, καὶ κάποια ἐνέργεια γιὰ νὰ ἀποχτήσουν πειὰ τὸ κράτος καὶ ἡ κοινωνία τὴν ἐπίσημη Ἐθνικὴ γιορτή τους, καὶ ἡ ὑπόθεση ἄρχιζε νὰ παίρνῃ κάποια μορφή — ὁ Κωλέτης πρῶτος εἶχε ἀναλάβει τὸ ἔργο ἀπάνω του, καθὼς εἴδατε στὴν περασμένη ἐπιφυλλίδα — λίγες ἐφημερίδες, ἡ «Ἐλπίδα» μάλιστα, ἀρχίσανε δυνατὸν πόλεμο κατὰ τοῦ ὁρισμοῦ τῆς 25 τοῦ Μάρτη ὡς Ἐθνικῆς γιορτῆς. Εἶνε ἀλήθεια πῶς ὁ ἀγῶνας τοῦ Ὑψηλάντη εἶχε ἀρχίσει ἕνα μῆνα πρωτύτερα στὴ Μολδαυία, μὰ καὶ ὁ ἀγῶνας ὁ Ἕλληνο - Ἀρβανίτικος κατὰ τῶν Σουλτανικῶν στρατευμάτων, ποῦ πολιορκοῦσαν τὸν Ἀλήπασα, εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὰ 1820. καὶ προχωροῦντας, Ἀρματωλοὶ καὶ Σουλιῶτες χωριστήκαν ἀπὸ τοὺς Ἀρβανίτες, καὶ ὁ πόλεμός του πειὰ γι-

(Συνέχεια εἰς τὴν 3ην σελίδα)

Μετὰ τὰ δύο σχέδια

Ἡ ἀρνητικὴ στάσις τῆς Γαλλίας

Ὁ φόβος διὰ τὰς συνθήκας

ΠΑΡΙΣΙΟΙ 22 Μαρτίου. (Ἰδιαιτέρα ἀνταπόκρισις).— Ὁ Γαλλικὸς ἐθνικισμὸς ἐξεδηλώθη ἄγριος, τὰς ἡμέρας αὐτὰς, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ σχεδίου ἀφοπλισμοῦ τοῦ Ἄγγλου πρωθυπουργοῦ κ. Μακντόναλντ, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐπηκολούθησε τὸ σχέδιον εἰρηνεύσεως τῆς Εὐρώπης τὸ ἀναπτυχθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Μοσσολίνι, κατὰ τὴν εἰς Ρώμην ἐπίσκεψιν τοῦ πρώτου. Ὁ κ. Μακντόναλντ μετέβη εἰς τὴν Γενεύην κατ' ἀρχὰς, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ σώσῃ τὴν διάσκεψιν τοῦ ἀφοπλισμοῦ διὰ παντὸς τρόπου. Τὸ ναυάγιον τῆς διασκέψεως ἐφαίνετο ἐπικείμενον μετὰ τὴν φῆμαν τῆς ἐπὶ τοῦ γαλλικοῦ σχεδίου συμφώνου περὶ ἀμοιβαίας συνδρομῆς, 14 κράτη ἐπὶ τῶν 50 περίπου τῶν ἀντιπροσωπευομένων εἰς τὴν διάσκεψιν εἶχον κηρυχθῆ ὑπὲρ τοῦ σχεδίου ἐκείνου. Ἐψήφισαν ὅμως κατ' αὐτοῦ ἡ Γερμανία, ἡ Ἰταλία, ἡ Αὐστρία, ἡ Οὐγγαρία, ἡ δὲ Μεγάλη Βρεταννία ἀπέσχε τῆς ψηφοφορίας. Κατόπιν τούτου, τὸ γαλλικὸν σχέδιον κατεδεικνύετο ἀνεφάρμοστον ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως. Καὶ ἡ διάσκεψις τοῦ ἀφοπλισμοῦ περιῆλθεν εἰς πραγματικὸν ἀδιέξοδον. Διὰ νὰ τὴν ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον αὐτό, ἔσπευσεν εἰς τὴν Γενεύην ὁ Ἄγγλος Πρωθυπουργὸς, ἀφοῦ προηγουμένως διῆλθεν ἐκ Παρισίων. Εἰς τὴν Γενεύην ἐξήγγειλε τὸ περίφημον περὶ ἀφοπλισμοῦ σχέδιόν του, ὡς ὕστατον σωσίβιον τῆς διασκέψεως. Καὶ ἐκ Γενεύης, ἀφοῦ συνωμίλησε πάλιν ἐκεῖ μετὰ τῶν Γάλλων κυβερνητῶν, κατηυθύνθη εἰς Ρώμην, ὅπου ὁ κ. Μουσσολίνι, συνεπλήρωσε τὸ Ἀγγλικὸν σχέδιον, τὸ ὁποῖον περιωρίζετο εἰς τὸν ἀφοπλισμόν, μὲ ἕνα ἄλλο σχέδιον πολιτικόν, καθιδρῦον ἕνα διευθυντήριον τῶν τεσσάρων Μεγάλων Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης, Ἀγγλίας, Γαλλίας, Γερμανίας, Ἰταλίας, ὡς ἀνωτάτων ρυθμιστῶν τῆς εἰρήνης. Οἱ Γάλλοι ὑπεδέχθησαν μὲ καταφανῆ δυσπιστίαν ἐν ἀρχῇ ἀμφότερα τὰ σχέδια, καὶ τὸ Βρετανικὸν καὶ τὸ Ἰταλικόν, κατόπιν δὲ μὲ ἀγρίαν ἐπίθεσιν ἐναντίον των. Ὁ ἐθνικισμὸς των ἐξήφθη, ὄχι τόσον διότι τὰ προηγηθέντα ἰδικά των σχέδια εἰς τὴν διάσκεψιν τοῦ ἀφοπλισμοῦ εἶχαν ἀποτύχει ὅλα κατὰ σειράν, ὅσον διότι αἱ συνομιλίαι τῆς Ρώμης κατεδείκνυαν τὴν ἑνότητα κατευθύνσεων μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἰταλίας, οὕτως ὥστε ἡ Γαλλία, νὰ μένῃ ἀπομονωμένη. Ἡ ἑνότης δὲ αὐτὴ τῶν κατευθύνσεων καθίστατο ὑπόπτως διὰ τοὺς Γάλλους, εἰς ἕνα κυρίως κεφάλαιον, τὸ τῆς ἀναθεωρήσεως τῶν συνθηκῶν τῆς Εἰρήνης ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατ' οὐσίαν συμφωνοῦν Ἀγγλία καὶ Ἰταλία. Ἡ Γαλλία, ὡς γνωστόν, στρίζει τὴν σημερινήν της στρατιωτικὴν ἐν Εὐρώπῃ ἡγεμονίαν ἐπὶ τῶν συνθηκῶν αὐτῶν, τὰς ὁποίας ἐννοεῖ ἱερὰς καὶ ἀπαραβιάστους. Οἱαδήποτε προσπάθεια ἀνατροπῆς ἢ ἔστω καὶ μεταβολῆς των ἀπειλεῖ αὐτὴν τὴν ὑπόστασίν της ὡς κέντρου τῆς εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομίας — διότι τὰ συμφέροντα τῆς Γαλλίας ἐκτείνονται τόσον εἰς τὴν πολιτικὴν ὅσον καὶ εἰς τὴν οἰκονομικὴν σφαῖραν, δεδομένου ὅτι ἔχει συνδέσει τοὺς συμμάχους της, Μικρὰν Ἀντάντ καὶ Πολωνίαν, μὲ ἀληθινὰς «χρυσᾶς ἁλύσεις» πρὸς ἑαυτήν. Ὑπὸ τοὺς δρους αὐτοὺς, ἡ ἐγωκεντρικὴ πολιτικὴ τῆς Γαλλίας ἔθεσεν ἀμέσως εἰς κίνησιν τὰ μικρὰ κράτη, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἰσχυρότεροι εἶνε οἱ σύμμαχοί της, ὥστε νὰ ἐμφανίσῃ αὐτὰ ὡς ἀντιτασσόμενα κατὰ τοῦ πολιτικοῦ σχεδίου τοῦ κ. Μακντόναλντ. Τὸ σχέδιον τοῦτο ὁρίζει ὅτι τὸ διευθυντήριον τῶν τεσσάρων Μεγάλων Δυνάμεων, Ἀγγλίας, Γαλλίας, Γερμανίας, Ἰταλίας, θὰ καθορίσῃ διὰ συμφωνίας τὴν ἀποκήρυξιν οἱασδήποτε προσφυγῆς εἰς πόλεμον ἐπὶ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα, φροντίζον αὐτό, ὡς ἀνάτασσος τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης ρυθμιστής, διὰ τὴν διευθέτησιν ὅλων τῶν διαφορῶν καὶ τὴν ἐπίλυσιν ὅλων τῶν ἐκκρεμοτήτων. Ἀλλ' ἡ εὐρωπαϊκὴ

ΠΡΩΙΑ ΩΡΑ 5η

Χαρρώ

Τοῦ Ἀρνὸ Ἀλεξάντερ

Κατά μετάφρασιν τῆς Κυρίας Δ. Ν. Λούρου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ χθεσινοῦ)

— Ναί, ἐγώ! Ξέρετε ὅτι ἡ ἀνακρισὶς τοῦ Ἀγιοστεφανίτη ἔχει τελειώσει; Ὅμως ἂν δὲν ἐχρειάζετο νὰ ἐπιβεβαιωθῇ ἡ ταυτότης τοῦ συνδρομητοῦ τῆς Ἑταιρείας σποκολεῖ πράγματι μέσα στὸν κουβὰ μὲς εἰς αὐτὸ τὸ γεγονὸς θὰ μποροῦσα νὰ τὸν συλλάβω αὔριο ἢ μεθαύριο.

Ὁ Ὀ' Κέλλυ σιωπᾶ. Ὁ Κόστας ἐπιμένει ἡ δεδομένη μὲ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ἀγιοστεφανίτη ἐπιστολὴ ἦτο ἡ Κίττυ διετέλεσεν ὑπὸ τὴν πρᾶγμα τῶν τελευταίων τριῶν ἡμερῶν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἐν λόγῳ συμμορίτου.

— Πρέπει νὰ φύγω τώρα, εἶπε τότε ὁ κύριος Βασιλικὸς ἀφοῦ κύτταξε τὸ ρολόγι του. Ἂν ξέχασα, πρὸ τὸ μάθῃ ἡ Ἀγγλία, θὰ εἶναι ἕξ τοῦ ἀπολύτου ἀναγκαῖον νὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως εἰς τὸ σπιτάκι μου εἰς τὴν Ρήγα Καρρόν.

— Ὄχι δά! ἀπήντησε ἐγὼ. Ἐγὼ τὸ ἔχω ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν συλλήπτων τὸν Ρήγα Καρρόν. Τὴν ὥρα ὅμως—γιὰ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς συζητήσεως τοῦ τελείωσε μὲ τὴν δουλειὰ μου ὁπωσδήποτε θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Εὐρώπην, προσθέσε δὲ ὅτι ἡ προσεχὴς 31 Μαΐου ἀπὸ ἐνὸς ἔτους ἀπὸ σήμερον ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν ὕβριν συνήθη Ἐπέρασε, λέγει, τὰ καλύτερα χρόνια τῆς ζωῆς μου εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ ἡ Γαλλία παραιτεῖθ' εἰσοδήποτε πρόθυμος νὰ μὲ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, προσέθεσε δὲ ὅτι ἡ προσεχὴς 31 Μαΐου ἀπὸ ἐνὸς ἔτους ἀπὸ σήμερον θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

— Πρέπει νὰ ἐπανέλθω ἐγὼ ἐπίσης! Ὄχι δά! ἀπήντησε ἐγὼ. Ἐγὼ τὸ ἔχω ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν συλλήπτων τὸν Ρήγα Καρρόν. Τὴν ὥρα ὅμως—γιὰ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς συζητήσεως τοῦ τελείωσε μὲ τὴν δουλειὰ μου ὁπωσδήποτε θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Εὐρώπην, προσθέσε δὲ ὅτι ἡ προσεχὴς 31 Μαΐου ἀπὸ ἐνὸς ἔτους ἀπὸ σήμερον θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

Καὶ δὲν τὸ βρήκατε σῦτε σεῖς;

—

ΠΡΩΙΑΦΟΡΑ 5η

ΔΙΑΤΙ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ

ΘΑ ΔΙΚΑΣΘΟΥΝ ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟΝ

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ

ΜΟΣΧΑ, 24. (Αθην. Πρακτ.). — Η «Ιζβέστια» δημοσιεύει συνέντευξιν μετά του εισαγγελέως Μπεσίνσκυ, εν σχέσει προς την συλλογήν των Ρώσων μηχανικών και τινων Άγγλων μηχανικών της εταιρείας Βίκερς.

Ο εισαγγελεύς δηλώσεν ότι την 19ην Μαρτίου τρέξαντες έτεσε κατεστήθησαν οι σχετικοί φάκελοι της κατηγορίας εις την αναφοράν, την οποίαν διέφορα τμήματα συνεχίζουν το έργον της διαλεύκανσεως δλων των περιστατικών των σχετικών προς την ύπαρξιν κατ' αυτών κατηγοριών. Μέχρι τούτου χρόνου συνελήφθησαν τριάντα πρόσωπα, εξ ων τα δεκαεπτά κατηγορούνται κατά τρόπον σαφή και κατηγορηματικόν. Η κρίσις ουδέν νέον θα προσθέσει εις τα προηγούμενα εκτεθέντα εν τω κατηγορητηρίω, το οποίον εκτείνεται επί εξήκοντα περίπου σελίδας δακτυλογραφίας. Η κρίσις θα αρχίσει την 10ην Απριλίου και θα διαρκέσει επί δέκα ημέρας.

Ο εισαγγελεύς δηλώνει ότι η κατηγορία θα στηριχθή επί τη καταθέσει των κατηγορουμένων, των μαρτύρων και των εμπειρογνωμόνων. Ο εισαγγελεύς θα ζητήσει την καταδίκην των κατηγορουμένων εις τας ποινάς τας προβλεπομένας υπό του άρθρου 58 του ποινικού κώδικος, ως και εν άλλα εγκλήματα διαφόρου είδους, τα οποία θα αποδειχθούν κατά την διάρκειαν της δίκης.

Ο συνήγορος κ. Λεβίν θα εκτιμήσει τας αποδείξεις, αίτινες θα παρουσιασθούν κατά την διάρκειαν της δίκης, και θα ζητήσει την αθώωσιν των κατηγορουμένων, τους οποίους θεωρεί ως αθώους μέχρι της εκδόσεως της τελικής αποφάσεως.

Η εισαγγελία θα ερευνήσει τα διάφορα μέρη της σχετικής προ δεκαπέντε ημερών υποθέσεως, ήτις συνεκλόνισε την χώραν.

Εμφανίσεις. Αίτινες θα ηδύναντο να ονομισθούν της άνωφερείας, αίτινες διεξήγοντο εις τινας χώρας, θα ανεφύοντο μόνον κατ' επί τη βάσει των διατάξεων της ποινικής διοικονομίας. Νέαν άρθρα προσαθέτουν εν έλαφρα μεσών αν επιδεινώσουν τας σχέσεις μας μετά τον άλλων χωρών δε έδωσαν ευκαιρίαν εις τους εχθρούς ημών να εκμεταλλευθούν τας μετ' αυτών διαφοράς προς όργανον.

Ούτε φροσθ την τύχην των κατηγορουμένων, και ιδίως των Άγγλων μηχανικών, η ποριεία της υποθέσεως δεν θα είχε δυνατή ή άρσις των κατ' αυτών απρέπεων μέτρων. Αλλ' ενώ εις τους Άγγλους μηχανικούς, τους έπιασεν η ανάγκαια τροφίμων, ή ανάγκαια ιατρικής περιθάλψεως, ή ανάγκαια επικοινωνίας μετά των συγγενών των, ουδέν τοιούτον έγινε δεκτόν υπό των Ρώσων μηχανικών, οι οποίοι εκρατούνται εις τα κρατητήρια της Λουμπιάνκας. Προκειμένου περί της υπερασπίσεως, ο κ. Μπεσίνσκυ τονίζει ότι η υπεράσπισις, ή κ. Μπεσίνσκυ τονίζει ότι η υπεράσπισις, ή «Άγγλοι μηχανικοί δεν έχαναν τον καιρόν των, αλλά έδωσαν όλα τα δικαιώματα ενεργείας εν τη δίκη τοιαύτην ώστε η υπεράσπισις να μη έχη πλέον πράγματα προς τούτο εν τον νόμον δεν θα ήτο δυνατόν να γίνουν δεκτοί συμπληρωματικά στοιχεία, τα οποία θα ήσαν αναγκαία δια την πλήρη πλάρωσιν του καθήκοντος της υπερασπίσεως. Δεν είναι